

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **F. S.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2019, č. j. OAM-764/ZA-ZA12-ZA15-PS-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019, č. j. 13 A 63/2019 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví citovaným rozhodnutím rozhodl žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena do 28. 9. 2019 s možností následného prodloužení. Žalovaný konstatoval, že žalobce opakovaně překračuje hranice členských států neoprávněně a odmítá respektovat rozhodnutí správních orgánů států Evropské unie. Dne 26. 8. 2019 se úspěšně pokusil o zmaření svého přemístění zpět do Bulharské republiky. Z výpovědi žalobce bylo zřejmé, že se odmítá vrátit do vlasti; žalobce také přiznal, že nemá v České republice žádné rodinné vazby a nemá zde k nikomu vyživovací povinnost. V České republice rovněž není hlášen k pobytu. Žalovaný s ohledem na uvedené uzavřel, že existují oprávněné důvody se domnívat, že dotčným opětovně nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu. Žalovaný v době vydání rozhodnutí podnikal znovu kroky k přemístění dotčného do Bulharské republiky. Podotkl, že disponuje lhůtou na přemístění žalobce do Bulharské republiky do dne 16. 1. 2020.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze shora citovaným rozsudkem. Městský soud uvedl, že je zřejmé, že šestitýdenní lhůta ve smyslu čl. 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti

o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „dublinké nařízení“), uplynula dne 27. 8. 2019. Napadeným rozhodnutím žalovaného vydaným dne 29. 8. 2019 byl žalobce zajištěn až do 28. 9. 2019. Městský soud podotkl, že za normálních okolností by lhůta pro zajištění byla překročena a zajištění žalobce by proto nemohlo dále trvat. K překročení této lhůty však došlo úmyslným jednáním žalobce. V právním řádu platí obecná právní zásada, podle které nesmí nikdo těžit ze svého nepoctivého činu a že zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany. Podle městského soudu bylo podstatné, že příslušné orgány vynaložily veškeré možné úsilí pro to, aby k přemístění žalobce do Bulharské republiky došlo ještě v šestitýdenní lhůtě stanovené v čl. 28 odst. 3 dublinkého nařízení. Jelikož však žalobce svým úmyslným jednáním přemístění zmařil (kapitán letadla jej vyloučil z přepravy pro jeho nevhodné chování), a to pouhý den před vypršením lhůty, bylo zjevně nemožné realizovat jeho přemístění ve výše uvedené lhůtě. Žalobce tak svým úmyslným jednáním vytvořil situaci, v níž by jej při striktním dodržování lhůt stanovených v dublinkém nařízení nebylo možné nadále zajišťovat, ačkoliv důvody pro zajištění zjevně naplněny byly. Taková situace by však podle názoru městského soudu byla zcela v rozporu s účelem a smyslem nařízení Dublin III. Nelze proto připustit, aby žalobce z takového svého nepoctivého a protiprávního jednání profitoval. Pokud by městský soud zrušil napadené rozhodnutí, ve svém důsledku by posvětil výklad, že nepoctivým jednáním lze zlepšit své postavení. Tím by současně vyslal signál, že podobně nepřipustným chováním si kterýkoliv cizinec v budoucnosti může fakticky zajistit svoje propuštění ze zajištění a nemožnost realizace svého přemístění. Cizinecké právo (včetně dublinkého nařízení) by se tak stalo ryze formálním nástrojem, jehož obsah by byl zcela vyprázdněn.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil v kasační stížnosti shodné námitky uplatněné již v žalobě. Podle stěžovatele je smyslem šestitýdenního zajištění žadatele o mezinárodní ochranu to, aby dublinké transfery byly prováděny rychle a efektivně a aby bylo co nejméně zasahováno do osobní svobody žadatelů o mezinárodní ochranu. Neexistuje přitom žádná výjimka, která by ospravedlňovala prodlužování zajištění, a to ani v případě, že realizace je zmařena samotným žadatelem. Tímto striktním pojetím se tedy zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, který má být předán do jiného členského státu, zásadně liší od zajištění cizince za účelem vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které může ve výsledku trvat až 545 dní. Jelikož však takový postup dublinké nařízení nepřipouští, nelze v případě zajištění žadatele o mezinárodní ochranu za účelem realizace jeho předání jinému státu uvažovat o jakémkoliv prodlužování zajištění nad zákonný limit šesti týdnů od akceptace přijetí žadatele ze strany daného státu.

[4] Postup žalovaného, který znemožnění předání v zákonné šestitýdenní lhůtě „napravil“ fakticky navazujícím zajištěním za stejným účelem podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, je podle stěžovatele neakceptovatelným obcházením zákona a nelze jej tolerovat, byť stěžovatel po svém převezení do Příjímacího střediska Zastávka u Brna požádal o mezinárodní ochranu. Je odpovědností správních orgánů, aby bylo možné realizaci stěžovatelova předání provést, přičemž žádná okolnost nemůže ospravedlnit postup, který žalovaný zvolil, tj. faktické prodloužení stěžovatelova zajištění nad limit šesti týdnů od akceptace jeho přijetí Bulharskou republikou. Názor soudu, který s takovýmto posouzením souhlasil, je podle stěžovatele zcela neudržitelný, a to bez ohledu na chování stěžovatele.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele nejsou důvodné. Napadený rozsudek byl vydán v souladu s právními předpisy a uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Žalovaný postupoval správně, pokud rozhodl o zajištění stěžovatele. Uzavřel, že se k veškerým námitkám dostatečně a obsáhle vyjádřil ve svém písemném vyjádření k žalobě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel přicestoval na území České republiky ilegálně dne 7. 7. 2019. Na základě lustrace v systému EURODAC a na základě výpovědi stěžovatele bylo zjištěno, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již v Bulharsku dne 7. 5. 2019. Stěžovatel byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců; rozhodnutím ze dne 8. 7. 2019, č. j. KRPT-161843-29/ČJ-2019-070022, byl zajištěn na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (do 5. 8. 2019).

[8] Dne 11. 7. 2019 odeslal správní orgán na základě shody v systému EURODAC žádost o přijetí zpět do Bulharské republiky. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 25. 7. 2019. Dne 16. 7. 2019 obdržel žalovaný kladnou odpověď k žádosti o přijetí zpět.

[9] Dne 29. 7. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-924/DS-PR-P08-2019, podle které je státem příslušným k přijetí stěžovatele Bulharská republika. Zároveň rozhodl, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele je nepřípustná a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Uvedené rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, v níž nepožádal o přiznání odkladného účinku této žaloby. Správní orgán proto zahájil postup pro jeho přemístění do Bulharské republiky. Maximální lhůta pro zajištění stěžovatele tak měla uplynout dne 27. 8. 2019 (šest týdnů).

[10] Přemístění stěžovatele bylo naplánováno na den 26. 8. 2019. Z důvodu nevhodného chování stěžovatele však realizováno nebylo; kapitán letadla se rozhodl stěžovatele vyloučit z přepravy. Stěžovatel byl následně převezen do přijímacího střediska Zastávka u Brna, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl napadeným rozhodnutím o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

[11] Městský soud k uvedené problematice konstatoval, že je podstatné, že příslušné orgány vynaložily veškeré možné úsilí pro to, aby k přemístění stěžovatele došlo ještě v šestitýdenní lhůtě stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Protože však stěžovatel svým úmyslným jednáním předání zmařil, správní orgán neměl fakticky možnost jej ve stanovené lhůtě přemístit. Přemístění mělo proběhnout dne 26. 8. 2019, lhůta podle nařízení Dublin III uplynula dne 27. 8. 2019. Stěžovatel tak svým úmyslným jednáním vytvořil situaci, v níž by jej při striktním dodržování lhůt stanovených v dublinském nařízení nebylo možné dále zadržovat, ačkoliv důvody pro jeho

zadržení tu zjevně byly. Taková situace by ale byla v rozporu s účelem a smyslem dublinského nařízení. Stěžovatel se dopustil zjevného zneužití práva, které je právem zakázáno, a proto nelze připustit, aby profitoval z takového svého nepoctivého jednání.

[12] Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu platí, že Ministerstvo vnitra může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v případě, pokud bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[13] Z ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že zajištění za účelem přemístění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění. Dublinské nařízení v tomto odstavci dále stanoví, že pokud je osoba zajištěna dle citovaného článku, její přemístění z dožadujícího členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí této osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V posledním pododstavci citovaného ustanovení nařízení stanoví, že v případě neuskutečnění přemístění ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci nesmí být osoba dále zajištěna. Z bodu 20. preambule dublinského nařízení je dále zřejmé, že k zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, podle které by neměla být osoba zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat zároveň co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách.

[14] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně dovodil, že požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, má přispívat k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení cizince trvalo co nejkratší dobu (srov. k tomu zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 - 72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017 - 64). Je přitom zřejmé, že tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.).

[15] Soudní dvůr Evropské unie ve vztahu k čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zdůraznil, že řízení týkající se převzetí a přijetí cizince zpět upravená v nařízení Dublin III mají v konečném důsledku za cíl umožnit přemístění státního příslušníka třetí země do členského státu, který je určen na základě tohoto nařízení jako stát příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. k tomu rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 9. 2017, ve věci C-60/16 Mohammad Khir Amayry proti Migrationsverket). Soudní dvůr v tehdy souzené věci zkoumal mj. otázku, od kdy je možné počítat šestitýdenní lhůtu stanovenou nařízením Dublin III v případě, kdy žadatel o azyl není v době vyhovění žádosti dožádaným státem zajištěn, avšak důvody pro zajištění se objeví později. Druhou předloženou otázkou bylo, zda brání čl. 28 nařízení Dublin III použití takových vnitrostátních právních předpisů, podle nichž nemůže být

pokračování

cizinec zajištěn za účelem výkonu rozhodnutí po dobu delší než dva měsíce, resp. tři nebo dvanáct měsíců. Soudní dvůr v citovaném rozsudku uvedl, že takový výklad, podle něhož by muselo zajištění nevyhnutelně skončit šest týdnů po vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí dožadáným státem, a to i za situace, kdy k zajištění došlo až po vyhovění žádosti o převzetí, je neudržitelný. Takový výklad by totiž mohl nejen výrazně omezit účinnost řízení upravených nařízením Dublin III, ale mohl by též podněcovat dotyčné osoby k útěku s cílem vyhnout se jejich přemístění do příslušného státu, čímž by bylo zmařeno uplatňování zásad řízení podle uvedeného nařízení (srov. k tomu body 33. a 37. citovaného rozsudku Soudního dvora). Soudní dvůr k posouzení druhé předložené otázky uvedl, že vzhledem k tomu, že k zajištění tehdejšího žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po akceptaci dožadáného členského státu, nebyla vnitrostátní právní úprava stanovující k zajištění lhůtu v délce trvání nejdéle dvou měsíců ve vztahu k ustanovení čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení nepřiměřená. Soudní dvůr ale zároveň upozornil, že délka zajištění nesmí přesáhnout čas nezbytný k řízení o přemístění, a to s ohledem na konkrétní požadavky tohoto řízení v každém jednotlivém případě. Poznamenal, že je třeba, aby příslušný orgán pod dohledem vnitrostátních soudů ověřil přiměřenost délky takového zajištění s ohledem na vlastnosti každého jednotlivého případu (srov. body 47. a 49. rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-60/16).

[16] Jak plyne z již shora uvedeného, zásadní podmínkou užití institutu zajištění je, aby zajištění trvalo co možná nejkratší dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do provedení přemístění. Toto základní pravidlo týkající se délky zajištění odráží, že omezení osobní svobody za účelem provedení přemístění musí být opatřením, které je nezbytné pro naplnění účelu řízení. Zároveň platí, že pokud již k naplnění účelu řízení došlo, nebo bylo naopak zjištěno, že přemístění žadatele brání nepřekonatelná překážka, musí být zajištění takového žadatele bezodkladně ukončeno. Unijní normotvůrce stanovením lhůt v nařízení Dublin III omezil možný zásah osobní svobody žadatelů tak, aby řízení ve věcech přemístění nebylo zbytečně prodlužováno a aby tak nebylo nepřiměřeně zasahováno do práv jednotlivců.

[17] Z projednávané věci je přitom zřejmé, že správní orgány učinily veškeré kroky k tomu, aby stěžovatel byl přemístěn v co nejkratší době, která respektovala lhůty stanovené nařízením Dublin III. Téměř okamžitě po přicestování a zajištění stěžovatele odeslaly žádost o přijetí do Bulharské republiky, která na tuto žádost obratem kladně reagovala. Správní orgán přitom dodržel i „poslední fázi“ s vymezenou lhůtou 6 týdnů pro uskutečnění přemístění stěžovatele, pokud se jej den před skončením této lhůty pokusil do Bulharské republiky přemístit. Nelze proto tvrdit, že by správní orgány v případě stěžovatele postupovaly jakkoliv nezákonně nebo laxním způsobem a nešetřily tak práva stěžovatele. To, že se transfer neuskutečnil, bylo zapříčiněno pouze chováním stěžovatele, který jej svým úmyslným jednáním překazil.

[18] Jak je patrné nejen z citované judikatury Soudního dvora, ale také z napadeného rozsudku, nelze přijmout výklad, podle něhož by mohl stěžovatel těžit ze svého nepoctivého jednání. Tímto extenzivním výkladem nařízení Dublin III by totiž mohlo docházet k nepřiměřenému omezení účinnosti řízení vedených podle tohoto nařízení. Smyslem a účelem nařízení přitom je, aby žadatel byl skutečně přemístěn do státu, který je oprávněn k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Přijetím stěžovatelem předestřené výkladu ustanovení nařízení Dublin III by došlo k zásadnímu omezení účelu tohoto nařízení, neboť by ve svém důsledku mohlo znamenat nemožnost zabránění útěku osob nebo jejich vyhýbání se výkonu případného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že zrušením napadeného rozhodnutí žalovaného by ve výsledku došlo k potvrzení výkladu,

podle kterého by si mohli žadatelé svým nepoctivým jednáním zlepšit své postavení. Stejně tak by potvrzení stěžovatelem nastíněné úvahy mohlo vyslat signál, že podobně nepřipustným chováním si kterýkoliv cizinec v budoucnosti může fakticky zajistit své propuštění ze zajištění a nemožnost realizace svého vyhoštění. Takový závěr pro uvedené nelze přijmout, neboť by se tím zcela popřel smysl nařízení Dublin III.

[19] Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelem, že žalovaný nepostupoval správně, pokud rozhodl o jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a to po tom, co se stěžovatele nepodařilo přemístit a on vzápětí požádal o udělení mezinárodní ochrany. Citované ustanovení umožňuje zajistit cizince v případě, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Nařízení Dublin III v této souvislosti stanoví, že vážné nebezpečí útěku je posuzováno v mezích objektivních kritérií vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout [čl. 2 písm. n)]. Na toto ustanovení pak reaguje nejen zákon o azylu (citované ustanovení), ale také zákon o pobytu cizinců ve svém ustanovení § 129 odst. 1 a 4. Obě citovaná rozhodnutí přitom obdobně za nebezpečí útěku považují, zejména pokud se cizinec již dříve vyhnul předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (podle zákona o azylu „provedení přemístění“), pokusil se o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie (zákon o pobytu cizinců nadto vážné nebezpečí útěku spojuje také s neoprávněným pobytem na území a se situací, kdy cizinec, který bude předán do státu přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu odcestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území). Je zřejmé, že právě nebezpečí útěku je podstatou posouzení pro možnost zajištění žadatele, neboť v případě jeho útěku (případně jeho skrývání) nemůže být naplněn účel nařízení Dublin III, tedy přemístění do státu, který je příslušný k rozhodnutí o žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany.

[20] Ze shora uvedeného je zjevné, že zde byly skutečnosti nasvědčující vážnému nebezpečí útěku, k čemuž také žalovaný v napadeném správním rozhodnutí správně přihlédl. Na str. 3 napadeného rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel opakovaně překročil hranice členských států a neoprávněně odmítl respektovat rozhodnutí správních orgánů. V případě stěžovatele přitom nebylo namístě rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil; nebylo proto ani vhodné v případě stěžovatele užít těchto zvláštních opatření. Doba nového zajištění byla přitom stanovena zejména s ohledem na to, že žalovaný byl nucen podniknout znovu kroky k přemístění do Bulharské republiky.

[21] Ve světle citované judikatury, kterou lze na nyní projednávanou věc přiměřeně aplikovat, Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s českou i unijní právní úpravou, pokud stěžovatele po neuskutečnění přemístění pro jeho nevhodné chování opětovně zajistil. Stěžovatel svým úmyslným jednáním sám prokázal, že v jeho případě existuje vážné nebezpečí útěku, neboť se vyhnul přemístění. Pokud by žalovaný stěžovatele opětovně nezajistil (ačkoliv tak fakticky nerespektoval lhůtu šesti týdnů pro jeho přemístění, jak uvedl stěžovatel, a byl by jinak povinen stěžovatele ze zajištění ihned propustit), mohl by stěžovatel svým jednáním mařit možnost svého přemístění útekem nebo svým ukrýváním. Takový úmysl byl přitom z jeho chování zjevný. Užití ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu v projednávané věci tak bylo zcela namístě a nebylo v rozporu se smyslem a účelem nařízení Dublin III ani v rozporu se zaručenými právy stěžovatele na osobní svobodu.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud závěrem stejně jako Soudní dvůr poznamenává, že řízení o přemístění žadatele je nutné vést bez zbytečných průtahů v co nejkratších lhůtách nezbytných k provedení požadovaných správních úkonů; nutné je přitom v každé projednávané věci přihlídnout ke konkrétním aspektům dané věci a také k osobnímu postavení každého žadatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasační námitce nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu